Ч. 247. Четвер 17 (4) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

111 засїданє I. сесиї IX. періоду з дня 15-го падолиста 1910.

Вчерашне засїданє сойму розпочало ся о год. 9 мін. 27 рано. П. Маршалок повідомив палату, що комісия дорожняна вибрала предсїдателем п. Цюхциньского, заступником п. дра Стефчика, а секретарем п. Тертіля.

Перед приступленєм до дневного порядку відчитали секретарі внесені петициї і зголошені внесеня і інтерпеляциї.

П. Птак і тов. зголосили внесенє о урегульованє потока Лубні в Пенчицях.

Інтерпеляциї внесли пп.: Мерунович і тов. в справі податку консумцийного і оплат громадских в Замарстинові, др. Макух і тов. в справі польского язика в школї в Малинівцях; Кивелюк і тов. в справі виборів громадских в Говилові малім, Содомори і тов. в справі заснованя спілки Райфайзена в Колодрубах, др. Куровця в справі іменованя конскрипцийного в Калуши.

З черги відчитано заяву, підписану кільканадесятьма польскими послами на протест українських послів против законности нарад на засїданю з дня 12 с. м. і протест українських послів против способу веденя нарад на засїданю з дня 14 с. м.

Відтак п. Маршалок залвив перехід до дневного порядку, т. є. до дальшої буджетової дискусиї і удїлив голосу п. Гупцї. В тій хвили розпочала ся знов обструкция українських послів і тревала цїлих пять годин аж до покінченя засїданя.

По довшій промові п. Гупки забрав голос п. Віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Дембовский і зложив заяву що до справи жулиньскої. П. Віцепрезидент заявив, що дотепершні вісти про убитє дитини учителем показали ся неправдивими, а о скілько учитель надужив своєї власти, караючи за остро діти, викаже слїдство, яке тепер веде ся, а ще не є покінчене.

Промовляли ще пп. Васунґ і бар. Бруницкий і п. Маршалок ствердивши, що нинїшна дискусия буджетова тревала звиж пять годин, приступив до замкненя засїданя.

Перед тим ще пос. Левицкий зголосив протест против законности нарад сего засїданя, а пос. Козловский як предсїдатель комісиї водної просив п. Маршалка, аби справозданє тої комісиї о водних дорогах прийшло на дневний порядок сойму.

На тім о год. $2^{1}/_{2}$ п. Маршалок закрив засїданє, назначивши слїдуюче на нинї 9 год. рано.

Вісти полїтичні.

З австрийскої делеґациї. — Ческо-німецка угода.

На понедїлковім засїданю австрийскої делеґациї ведено дальші наради над кредитом босаньским. Дел. Козловский заявив ся против резолюциї дел. Шустершица, аби ухвалити вотум недовірия бар. Бурияновн і доказував, що в хвили, коли австрийский парлямент ухвалив резолюцию Морзея, відносини були зовсїм инші і длятого Поляки голосували тодї за нею. Обставини, на які тодї покликував ся Морзей, тепер змінили ся, позаяк правительство в проєктї поручило тепер постепенне увласненє босаньских кметів. Бесїдник не перечить, що відданє тої справи в руки будапештеньского банку було похибкою і тодї Поляки голосували за резолюциєю. Бесїдник застерігає ся, що не належить до противників Мадярів в справі їх становища супротив Босни і Герцеґовини; о тім не може бути бесїди вже хоч би зі взгляду, що істория Польщи і Угорщини в многих точках подібні до себе. Отже узнаючи народні стремлїня Мадярів, які дадуть ся

Б ЕХНЯ ПСА.

З францускогo — Жана Екарда.

Довгий час я слїпо вірив єму. Він любив мене, а я єго. Лагідний як ягня, білий і кудлатий, виглядав з своєю бурою чуприною на голові так сьмішно, що я надав єму імя Пієрро. Пієрро був незвичайно звинний, умів вилазити і на високі дерева немов би по драбинї. Може походив від комедиянтів, бо лише в той спосіб міг я собі пояснити єго нераз просто зумівaючі штуки і проби сили.

Незвичайно сьмішна була єго пристрасть до деревляної кулї. Одного дня приніс він єї звідкись, а була так велика, що можна було нею грати в білярд, поклав єї коло моїх ніг і ставувши на задних лабах, немов просив очима:

— Ти, кинь кулю, але далеко в корчі, побачиш, що де би ти єї не закинув, я принесу єї назад. — Єго услухано і він сьвітло вивязав ся з своєї задачі. Але відтак починало то бути неприємним. Єго очи безнастанно жебрали: — Ходи трохи побавити ся кулею, добре?

Хоч як єго пильнувало ся, все таки удавало ся єму втиснути ся якось до комнати, очивидно з кулею в зубах і він підходив до бюрка і випускав вогку кулю з писка на отверті книжки, важні листи і порозкладані папери, а єго очи співаючи стару пісню: ось куля, викинь єї через вікно, я принесу єї; то дуже забавна річ, побачиш, о много забавнїйша, як твої старі папери, повісти, драми і часописи!...

Отже викидало ся кулю за вікно і рівночасно він щезав. Ах нї, бідного Пієррота дурило ся! Ледве він вибіг на двір, куля вертала на своє місце на папери. А між тим Пієрро на дворі шукав і шукав....

Відтак по безконечнім гляданю, відзивав ся під вікном єго жалібний голос і немов би говорив:

— Гей! Ти там на горі при твоїх нудних паперах! Ах, як я набігав ся! І помимо всїх глядань не найшов нїчого, значить нїчого там нема! Коли не взяв єї який перехожий, то ти мусиш єї ще мати там на горі!

І в підскоках прибігав до мене, нюхав по моїх кишенях, глядав під всїми меблями, зазирав до напів отворених шуфляд, а відтак нараз з видом чоловіка, що ударяє себе в чоло, глядів на мене недовірчиво: а я заложив би ся, що она ще лежить на столї. Небезпечно було в такий заклад входити, бо він таки відгадав. А він повівши своїми розумними очима за моїм поглядом, відкрив пропавшу кулю. Аби єї укрити, прикривало ся єї чим скорше рукою.... але тепер, бувай здорова, роботo! Що то за радість була! Скакав майже під стелю за кулею, хотів єї доконче мати, слїдив найменший твій рух, не спускав ока з тебе, а при тім безнастанно молов хвостом в великої утіхи...

Пієрро був знаменитим сторожем, а такий на селї дуже потрібний. Нераз коли я на него глядів, приходили менї на гадку казки з моїх дитинячих лїт, ті казки, що оповідають про всїлякі дивні переміни. З очий Пієррота визирала ніжна людска душа, котра здавало ся, говорила: Чого хочеш? Так, тепер я вправдї лиш бідне, чотироножне зьвіря, але моє серце повне людских почувань. Моє чувство таке правдиве, правдивійше і може лїпше ніж у неодного чоловіка. Нещастє научило мене богато. Я перебув тяжкі часи. Навіть тепер, коли менї розмірно добре іде, терплю богато, бо не можу тобі виявити словами, якими ти говориш, як вірно я тобі відданий, як люблю тебе. Так, я так тобі відданий,—справдї як пес... Я пішов би за тебе на смерть, коли би треба було То твоє, то для мене сьвяте. Нехай-но спробує хто прийти і рушити що небудь, а побачить!

Але одного дня ми обоє поріжнили ся. З тої причини був великий смуток по обох сторонах. Ті, котрі коли слїпо вірили псови, зрозуміють мене. Послухайте, як то стало ся;

Кухарка убила два голубцї. Удушу їх з молодим зеленим горошком, подумала собі, і війшла до сумежної комірки, аби пошукати коша, до котрого мала скубати піре.

Коли вернула знов до кухнї, аж скрикнула з переляку. Один голубець пропав! А она ледве на кілька хвиль віддалила ся. Може якийсь жебрак переходив і попробував довжини своїх пальців? Вибігла люта на двір, аби глядати мнимого злодія. Але далеко навкруги нікого! Відтак коли вернула, упав мимохіть єї погляд на пса. Гм, може пес?... Ах нї. Їй сейчас зробило ся жаль, що хоч на хвилю підозрівала єго. Він нїколи не крав нїчого. Про-

погодити з інтересами монархії при помочи порозуміня, висказув бесідник надію, що вскорі населене Босни і Герцеґовини буде могло мати заступників в делеґациях і бажане, аби не роблено натиску на босаньский сойм, а полишено єму свободу на народнім поли. Домагав ся дальше удержаня і скріпленя впливу католицкої церкви в Босні, однако без нарушеня свободи віроісповідань. Вкінци домагав ся дел. Козловский пояснення що до лісової господарки в Босні і просив, аби на будуче понехано рівночасного скликуваня делеґаций і краєвих соймів зі взгляду на перетяжене працею делеґатів а членів сойму.

Дел. Мандич домагав ся управильненя правнодержавних відносин в Босні і заявив ся за розширенем зелізничої сїти і получене єї з зелізницями дальматиньскими.

Дел. Зайц, критикував остро заряд Босни і Герцеґовини і заявив, що социяльні демократи суть і нині за уділенем нагани спільному міністрови скарбу бар. Буриянови не лише з причини єго поведеня в справі банку аґрарного, але також з причини ворожого становища супротив робітників.

П. Міністер Буриян обговорював справу аґрарну в Босні. Правительство уважає примусове увласнене за нарушене прав. Однак з заведенем постепенного увласнення кметів не уважає правительство свою задачу покінченою. Правда, що босаньска конституция не вдоволила населення, однако неуправильнені правнодержавні відносини анектованих країв до монархії не дозваляють на розширене конституциї. Треба отже ждати, як дальше відносини уложать ся. Бесідник впевнює, що правительство окружає опікою босаньских католиків. Що до банку аґрарного міністер пересьвідчений, що не переступив свого обсягу діланя, надаючи концесию банкови угорскому. Бесідник скінчив запевненем, що правительство займе ся справами социяльно-політичними і заведе обезпечене робітників від нещастних случаїв.

По промовах дел. Шлеґля і Морзея перервано наради до середи.

Вісти з Праги звучать дальше некористно. Намістник ґр. Куденгове бавив в суботу по полудни і в неділю рано у Відни, звідки вернув з цісарским письмом для розвязаня сойму на случай, коли би до четверга не удало ся угодової конференциї покінчити з яким таким успіхом.

О великих успіхах ніхто вже не думає. Надії, які в початках конференциї присьвічували нарадам, розвіяли ся. В обох таборах утвердило ся пересьвідчене, що ческо-німецких відносин не дасть ся перевести з таким поспіхом, як собі переважно уявлювано.

Намістник ґр. Куденгове старає ся всіми силами уратувати, що ще є до ратованя. Єго виключно заходами треба приписати, що конференциї тревають доси. А однако положене не є ще безнадійне. Найліпшим доказом того є обставина, що доси ще не визначено речинця скликаня парляменту. А з того видко, що в правительственних кругах мають ще надію на успішне полагоджене справи.

„Nar. Listy" не вірять, аби удало ся довести до угоди, натомість орган реалістів „Čas" горячо обстоює гадку, аби переговорів не перервати, а коли теперішна конференция розбила ся, аби визначено постійну комісию для переговорів, зложену не лише з послів, але також з мужів довіря.

Новинки.

Львів, дня 17-го падолиста 1910.

— Перенесенє. Президент галицкої дирекциї почт і телеграфів переніс старшого офіцияла Юл. Корнецкого з Рави Руской до Кракова.

— Право однорічної служби у войску. На основі нового розпорядженя Міністерства війни кандидати на однорічних добровольців армії і краєвої оборони, вносячи подане о признанє взглядно застережене права однорічної служби, мають в гім поданю подати рід оружия і полк, в котрім хотїли би відбути однорічну службу. Поданя ті мають бути внесені найпізнїйше до 1 марта того року, в котрім стають першою клясою до бранки або можуть бути предложені комисиї бранковій, але лиш при бранці першої кляси. Так званий інтеліґенцийний іспит, управнюючий до однорічної служби, має бути зложений найпізнїйше в місяци лютім того року, в котрім аспірант кінчить 21-ий рік житя.

— Ліцитация. Ц. к. Дирекция зелізниць державних подає до відомости: Дня 22 падолиста 1910 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї в Перемишли публична ліцитация невідобраних товарів як вино, лікери, горівка, оцет, олива, консерви, сірники, мило, машини до шитя, січкарні, валки, ровери, ліжка, знаряди рільничі, начиня, скло, батоги, шпаґат, черевики, біле, товари блаватні і т. п.

— Переміщенє войска. З весною 1911 р. наступить в Галичині значне переміщене войска. Станиславівский 58 пп. прийде до Львова. Сюди прийде також оден баталіон сего полку, що стоїть залогою в Заліщиках. Опорожнене в Станиславові

тивно, міг пильнувати мяса цілими днями навіть голодний. А до того він сидить байдужно, примкнувши очи і від часу позіхаючи. Єму й крізь сон не прийшло би дотикати ся голубів!

І Пієрро справді сидів удаючи напів сплячого і байдужного. Кухарка покликала мене.

— Пієрро! — Він підніс поволи примкнені повіки.

Га? Що прикаже мені мій пан? Мені тепер так добре! Знаєш, я саме гадав о — кули!

Гм, о кули?.. — Катерино, я гадаю також, що пес не міг украсти голуба. Колиб він справді то зробив, не сидів би тепер тут, лиш гриз би єго де в якім рові.

— Але придивіть-но ся ви єму ліпше, нині він виглядає не по християньски.

— Як не виглядає?

— Кажу, що Пієрро в тій хвили не дивить ся щиро, він удає сплячого.

— Подиви ся мені в очи, Пієрро?

Поглянувши дуже скоро, зі звішеною головою, він здавало ся воркотів:

— Чого дивиш ся на мене так дивно? Чиж сидів би я тут, коли би мав нечисту совість? Тоді сидів би таки в якім рові і скубав свого голубця.

— Ой, щось ти мені видаєш ся підозріним. — Ходи тут, зовсім близько і поглянь мені просто в очи, ось так!

Нема сумніву. Єго байдужність була удана!

Катерино, таки так, то він, то він!

То, що я побачив в очах пса, дуже прикро мене діймило, а навіть глубоко заболіло. Я хотів присягати, любий читателю, що у пса був тоді погляд чоловіка, що бреше.

В тім погляді було щось загадочного. Він старав ся з усіх сил вложити в него щирість, що очевидно не удало ся єму, бо навіть для людий є то неможливе. Може того доказати хиба женщина, але на щасте і она лиш в дуже рідких случаях.

Пієрро на дармо силував ся.

В єго очах відбивала ся борба сильної волі; брехні з внутрішною щиростию. Але брехня так дуже єму не удала ся, що голоснїйше обжалувала єго, як щире і отверте признане.

Я мусів справу пояснити, мусів мати докази.

Чекай-но, як ти мені, так я тобі!

— На, Пієрро, кажу до него, то для тебе! — і подав єму при тім другого голубця. Він поглянув на мене задумчиво. Гм, гм, то не можливе. Маєш підозріне на мене і хочеш впевнити ся? Длячого давав би ти мені аж нині голубця, коли доси ніколи не приходило тобі щось такого до голови?

Підніс писок, понюхав і знов опустив єго. Єго хитане головою говорило: уважаєш мене за великого дурня.

Алеж ходи, Пієрротку, голубець справді твій. Мені здаєть ся, що ти голубці дуже любиш. Отже лиш не унимай ся. Він для мене зовсім не потрібний. Що я зроблю з одним голубцем? Ба, коби було два! Бачиш? Отже на!

Гладячи єго ніжно, думав я: Пожди лиш, злодюго! Ти підійшов мене як послідний драб. Ціла твоя щирість була удавана. А голосно додав: Бідний, добрий пес! Який він красний!

Вкінци по довшій хвили рішив ся він, взяв поволи голубця в зуби і пішов, але поволя, вагуючись, немов з відразою і безнастанно оглядаючи ся на мене, аби зміркувати, що я властиво гадаю.

Скоро лиш вийшов на двір, замкнув я двері, отворив віконце і слідив за ним. Він поступив ще кілька кроків, немов би не міг рішити ся, що має робити з своєю добичию, знов задержав ся, положив голуба на землю і довго надумував ся. Кілька разів оглядав ся ще недовірчиво на замкнені двері. Відтак нараз, немов би погодив ся з тим, що стало ся, підняв голуба і побіг. А чим дальше відбігав, тим висше піднимав хвіст. В кухни, в часі нашої розмови, опустив був єго зовсім, а тепер немов би нічого не стало ся, весело ним вимахував.

Е, що там — говорив собі — ніхто вже не бачить мене!

Я ішов за ним здалека і застав єго як раз при тім, як він скоро копав лабами яму. Голуб, якого я єму задля підступу дав, лежав на краю ями.

Я попорпав трохи глубше, аж нараз наткнув ся я на пропащого голуба, так зручно украденого в кухни!

Я поправді незвичайно засумував ся; в Пієрроті, моїм приятели, віджили вроджені прикмети лисів і вовків. Він виходив на розбій і закопував свою добичу. — То було сумно.

Але о много більше боліло мене, що він як товариш людий научив ся від них брехні і удаваня.

Я вирвав перед єго очима пучок пер з обох голубів, вернув з тим до дому і поклав на моїм столику.

І коли Пієрро з удаваною веселостию приніс свою кулю, а єго очи, здавало ся, говорили: Дай спокій, не думай вже о тім, от ліпше забавмо ся кулею! — я тихо підніс пучок пер.

Пієрро опустив скоро голову, втягнув засоромлений хвіст під себе і сумно скуливши ся, випустив з зубів кулю: Боже, Боже! Чи ти мені ніколи не простиш?

Ти не любиш мене, ніколи мене не любив, сказав я одного дня до него — коли він як звичайно прибіг з кулею — бо инакше був би ти мене не підійшов так хитро.

І немов в мені самому відповіло щось на на те: А однако, він був тобі відданий з тілом і душею; а остаточно, чи то єго вина, що він також любив голубців? І чи він не досить вже покараний? Май же трохи уваги!

І я взяв в руку той пучок піря. Він глядів на мене неповорушно. Бачиш їх тепер, сказав я до него, послідний раз. Нехай разом з ними щезне память і на твою похибку!

Відтак кинув я пера в печ. Пієрро сидів поважно перед печею і уважно приглядав ся, як пера горіли в огни... Відтак без ніяких вибухів радости, поволи, благородно і просто, прийшов аж до мене, положив свою мягку голову на мою руку і довго так держав єї.

Моє серце було переповнене щастєм і благородним чувством прощеня.

А притім видавало ся мені, немов би пес говорив тихо: „Ти, я знаю то щасте... Як часто прощаю я тобі, а ти навіть не здогадуєш ся того!..."

місце займе 41 пп. з Черновець, куди знов буде перенесений львівский 30 пп. Крім того зі Львова буде перенесений 95 пп. (чортківский) до Відня а на его місце прийде з Відня 24 пп. (коломийский). Вкінци 14 п. драгонів (безвусих) котрий мав свої 3 шкадрони зі штабом в Станиславові а другі 3 в Коломиї, змінить свої ґарнізони із 7 полком драгонів, розкиненим тепер по кількох місцевостях в Чехії.

— **Нещасливі пригоди.** Вчера перед полуднем стала ся на головнім двірци зелізничім у Львові слідуюча страшна пригода: Зворотник Денис Лаптух уставивши зворотницю, пустив ся вздовж шин. Нараз наїхав на него віз попханий машиною, вхопив его і тягнув за собою яких 15 метрів далеко. Коли прийшли Лаптухови на поміч і видобули з під воза, показало ся, що він був страшно покалічений. В одній нозі мав відтяті пальці, другу ему викрутило, одна рука була зломана, а крім того був на цілім тілі страшно потовчений. Стация ратункова подавши ему першу поміч відставила его в грізнім стані до шпиталю. — Лесь Крохмальний, візник з Чижикова переїхав оногди на площи сьв. Юра Альфонзу Слонецку і зранив еї сильно в голову. Поготівля ратункова подала переїханій першу поміч а неосторожного візника потягнено до судової одвічальности. — З Черниїва в станиславівскім повіті доносять: Двірский форналь вибрав ся дня 8 с. м. з жінкою і дитиною на відпуст до Тисьменичан. Фіру наймили собі у селянина з поблизкій Радчи. Дорога вела через потік, але фіра поїхала не через міст, лише в брід, де коні перевернули ся разом з возом. Утопили, форналь з жінкою і дитиною а вратував ся лише селянин з Радчи.

— **В справі обманьства 65.000 К** докованого недавно тому у Львові на шкоду кредитового заведення для торговлі і промислу доносять тепер, що в Берні відшукано вже того печатькаря, котрий робив печатки, що служили обманцеви до сфальшовання листу до згаданого заведеня. Вислїджено навіть ту особу, котрій хлопець від печаткаря віддав ті печатки за ціну 1 К 80 с. Ходить чутка, що небавком сторона, котра брала участь в цілім тім обманьстві, має звернути згаданому заведеню цілу суму 65.000 К.

— **Нові утруднення для еміґрантів в Сполучених Державах.** Доси бувало так, що коли хтось до свого свояка в Сполучених Державах північної Америки, котрий мешкав десь далеко від Ню Йорку, то сей свояк присилав еміґраційному урядови заприсяжене зізнане, що прибуваючий іде до него і він за се ґарантує, що еміґрант не стане тягаром суспільности. Сам перебуваючий в Америці зовсім не потребував являти ся особисто в еміґрацийнім уряді. Тепер найновійше розпорядженє забороняє пускати еміґрантів на підставі заприсяжених зізнань. Длятого тепер жінки і діти будуть мусіли нераз місяцями ждати на Еліс Айленд, заки їх мужі або батьки прибудуть до Ню-Йорку десь з далекої Каліфорнії або Дакоти.

— **Каварня яких мало.** Єсть у Львові при площи Бернардиньскій ріг ул. Чарнецкого каварня, що зве ся „сецесийною" а котра поправді повинна би називати ся „сцисийною", бо в ній приходить часто таки до дуже острої „сцисиї" — бійки межи господарем тої каварні Моссом і его кельнерами з одної сторони а гостями тої каварні з другої. Лише що перед кількома днями доносили ми, що кельнери тої каварні викинули в ночи на улицю якогось маляря з такою силою, що він не лиш обваляв ся цілий в болоті, але й поломив собі кости. То була одна „сецесия" а тепер друга ще ліпша, о котрій доносить „Goniec".

Минулої неділі около півночи зайшов до тої каварні пиротехнік п. П. П. і зажадав чорної кави. По якімсь часї явив ся платник і зажадав, щоби гість насамперед заплатив. Обурений тим п. П. хотів вийти, але один із знакомих задержав его і завізвав господаря і зачав ему докоряти. П. Мосс на то розсердив ся і почав п. П. ганьбити а коли п. П. відповів на то рівнож остро, Мосс при помочи своїх кельнерів кинули ся на него, стали его бити і хотіли викинути на улицю.

На то надійшов якраз брат нападеного п. Б. П. в товаристві пп. Людвика і Казимира Ф. а видячи, що діє ся, вирвали п. П. з рук кельнерів а п. Людвик Ф. зажадав завізваня поліції. Та й всї гості, які були в каварни, станули по стороні нападеного і домагали ся завізвання поліції та виступили остро против брутальности каварників.

Тоді Мосс післав кельнерів по поміч на улицю і в кілька секунд опісля впало до каварні кількох дорожкарів з батогами, ключами від мутерок і палицями в руках та під проводом Мосса кинулись на присутних в каварни гостий. Зачали їх бити, кидати в них склянками, кріслами, сплювачками і т. п. Гості пустились втїкати, а коли Мосс казав замкнути двері, они втекли задними дверми на сходи II. поверха каменицї, в котрій містить ся каварня. З примусового увязненя увільнила їх аж поліция, котру хтось з гостий заалярмував. Повідомлені о тім дорожкарі, що надходить полиция, вибігли з каварні, посідали на дорожки і поїхали.

Прибувший аґент поліцийний привів на інспекцию поліциї Мосса, панів П. і Ф. та двох студентів ветеринариї, пп. Н. і П., котрі під ту пору були в каварни, а коли на них напали кельнери і дорожкарі, они сховали ся на сходи каменицї. На поліциї Мосс оправдував ся тим, що то пп. П. і Ф. викликали авантуру, побили его, знищили каварню і наробили ему шкоди на 500 кор. — О скілько доси звістно, кельнери і дорожкарі побили сїм осіб. Били, хто їм впав під руки, і тих, що вже були в каварни і тих, що лише знадворку хотїли увійти до середини. Цїла ся подія опинить ся тепер перед судом.

— **Львівский руский народний театр** „Рускої Бесїди", під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Звізди" ул. Францішканьска ч. 7.

В середу, дня 16 с. м. „Доки сонце зійде, роса очі виїсть", народня драма в 4 діях а 5 відслонах М. Кропивницкого.

Цїни місць враз з додатком на фонд емеритальний артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло 1-рядне 2 К 50 с., II-рядне 2 К, III-рядне 1 К 75 с., Партер 85 с., для учеників, війска і селян 55 сот.

Раз куплених білетів каса не перемінює, анї не звертає за них гроший. Білети продає Книгарня Наук Тов. ім. Шевченка, Ринок ч. 10 (Телефон ч. 875), а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

Дирекция звертає увагу, що не вільно впроваджувати на салю дітий без білету.

Початок представлень о 7 вечером.

Телеґрами.

Відень 16 падолиста. На повнім засїданю австрийскої делеґациї підчас дальшої дискусиї над босаньским кредитом, забрав голос дел. Шустершіц і заявив, що дискусия виказала, що цїла австрийска делеґация порікає поступоване бар. Буряна в справі босаньского аґрарного банку. Бесїдник висказує переконанє, що будуче поступованє спільного міністра скарбу буде стояти під впливом того враженя, яке на нім зробив хід дискусиї.

Рєка 16 падолиста. Тамтої і минулої ночи широкко наробив в порті і на побережу великої шкоди. Вихор вивернув 7 ваґонів веліаничих а 10 ваґонів вискочило із шин.

Триєст 16 падолиста. Внаслїдок наглого приплиму моря вода залила вечером части міста положені близько побережа. Рух трамваїв по части здержано.

Тифліс 16 падолиста. Княгиню Зизиянов убито в еї віллі.

Тула 16 падолиста. Жена ґр. Толстого, его сини і Чертков виїхали до стациї Остапова до Толстого.

Темешвар 16 падолиста. Директора каси ощадности в Дунареана, пароха тої громади, касиера і книговодця арештовано. В касї викрито брак 52.000 К, а в книгах многі неправильности.

—Ціна збіжа у Львові.

дня 16-го падолиста.

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·20	до	10·30
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·50	„	7·70
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	7·50	„	7·80
Бобик	7·50	„	7·70
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	90·—	„	105·—
Конюшина шведска	65·—	„	75·—
Тимотка	36·—	„	39·—

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (*Як варити і печи?*) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

— **Подорож довкола землї,** весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).